

Kako bi ustnice mi vino pile
ljubavi, ki na ustih tvojih spi,
kako bi v tvojo dušo sen izlile,
ki zlato čašo žitja mi polni!

Francesca, ko zapojejo zvonovi
nocoj in noč zasanja nad vrtovi,
s teboj spoji me srca plač in smeh.

En sam poljub! Pa mračna naj gomila
nad mano večnosti razgrne krila,
nikdar ne bo mi žal te, sladki greh . . .

Tercine o ljubezni.

E l i.

Venoče rože skoz somrak dehtijo,
jesen v cipresah tajen spev šumi.
V večer oči sanjave ti strmijo

in govor tih iz tvojih ust drhti,
da tonejo mi v duše dno besede
kot zvezde v noč, ki jih nebo solzi.

Kot lilije so tvoje roke blede,
kot lilije, cvetoče v jasno noč
iz sanj, ki mesec jih nad vrti prede,

iz sanj, ki vzbuja jih tvoj glas tresoč —
O, ljubiš me? Ljubav je divno cvetje,
ki seje v dušah ga skrivnostna moč,

da v njenih vrtih vstane mladoletje,
ko gre čez zlate lese smrtni sen,
da v njenih daljah se predrami petje,

ko nad gozdovi v mrak ihti jesen.
O, ljubiš me? Ljubav je čar opojen,
je sen, iz samih zlatih zvezd spleten,

je spev kot dih nad rožami pokojen,
kipeč kot gorskih rek peneči val,
gasnoč kot dan, v morjá prelestju rojen —

O, ljubiš me? Ljubav je čist kristal,
kristalna čaša mojega življenja —
in v njej sem svojo dušo tebi dal.

O, koliko je v duši sanj, brstenja!
Vso dalj zagrne cvetje in vse dni
in najina ljubav nikdar ne jenja —

Molčiš? V opojnem snu ti dlan drhti . . .

Stari Favni poje.

Š srebrnim bleskom je posut tihotni val
in stari park trepeče v snu,
v sobani mračnega gradú
na strune v zvezdno noč nekdo je zaigral.

O sladki čar opojnotrudnih melodij,
je v tebi smeh, je v tebi jok?
Skrivnosten si kot šum globok,
ko se nad parkom prve vesne dih gubi.

S srebrnim bleskom je posut tihotni val —
Ze tisoč vesen tu sem snul
in tisoč pesmi tu sem čul
in tisoč zlil jih v svojo bronasto piščal.

In tisoč parov tu je sanjalo v nočeh,
ko se je v cvetje zgrinjal breg,
in tisoč tu sem čul priseg
in ni jih motil smeh, moj bronasti posmeh.